

Sygn. akt I CSK 717/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Bogumiła Ustjanicz

Protokolant Ewa Krentzel

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Centrum [...]

przeciwko J. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 21 lipca 2017 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa .../15,

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania, pozostawiając
temu Sądowi rozstrzygnięcie
o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...], po rozpoznaniu sprawy z powództwa Skarbu Państwa (obecnie: Skarb Państwa - Centrum [...]) przeciwko J. S., wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 898 321 zł z odsetkami umownymi według stopy równej odsetkom od zaległości podatkowych od kwoty 762 076 zł za czas od dnia 14 grudnia 2013 r. do dnia 2 kwietnia 2014 r., a od kwoty 898 321 zł od dnia 3 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

Ustalił, że w dniu 12 marca 2012 r. strony zawarły umowę o dofinansowanie budowy sieci dostępu do internetu w powiatach [...]. Wartość projektu określiły na kwotę 4 652 958 zł, z tym że do objęcia wsparciem kwalifikowała się kwota 3 813 900 zł, która w 30% miała być pokryta wkładem własnym beneficjanta. Reszta w kwocie 2 669 730 zł miała być objęta dofinansowaniem w 85% z funduszy unijnych, a w 15% z funduszy krajowych. Aneksem z dnia 11 maja 2012 r. strony obniżyły wartość projektu do kwoty 3 805 900 zł, a maksymalną wysokość dofinansowania do kwoty 2 664 130 zł.

W celu zabezpieczenia roszczeń powoda, pozwany wręczył mu weksel niezupełny, który powód - zgodnie z deklaracją wekslową - mógł wypełnić na kwotę odpowiadającą wysokości przekazanych środków, nie wyższą niż wartość dofinansowania, powiększoną o odsetki i koszty opłat fiskalnych. W dniu 12 czerwca 2012 r. powód przekazał pozwanemu zaliczkowo kwotę 762 076 zł.

W ramach prowadzonej przeciwko pozwanemu egzekucji świadczeń pieniężnych, komornik postanowieniem z dnia 7 marca 2013 r. przyznał wierzycielowi na własność sprzęt telekomunikacyjny, który miał służyć pozwanemu do wykonania umowy zawartej z powodem.

W dniu 9 sierpnia 2013 r. pozwany złożył wniosek o ogłoszenie upadłości, a w dniu 16 października 2013 r. powód, powołując się na § 12 ust. 3 pkt 3 i 4 umowy z dnia 12 marca 2012 r., wypowiedział umowę ze względu na zaprzestanie

realizacji projektu i złożenie wniosku o upadłość beneficjenta. Równocześnie wezwał pozwanego o zwrot dofinansowania.

W dniu 26 listopada 2013 r. wniosek o ogłoszenie upadłości pozwanego został oddalony ze względu na brak środków pozwalających na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego. W tej sytuacji powód wypełnił posiadany weksel na kwotę 898 321 zł, w tym 762 076 z tytułu należności głównej i 136 245 zł z tytułu odsetek, płatną dnia 13 grudnia 2013 r., o czym poinformował pozwanego. Ze względu na to, że pozwany nie uregulował należności, powód wystąpił z pozwem, który zapoczątkował postępowanie w sprawie.

Sąd Okręgowy uznał zarzuty pozwanego, zmierzające do wykazania, że dochodzone roszczenie jest nienależne i jego dochodzenie stanowi nadużycie prawa za nieuzasadnione. Podkreślił, że skutkiem upadku umowy jest obowiązek rozliczenia się ze spełnionych świadczeń oraz że obowiązek taki został przez strony przewidziany w § 13 ust. 1 umowy. Stwierdził, że powód ma prawny obowiązek dochodzenia zwrotu środków pochodzących z funduszy strukturalnych, w związku z czym jego żądanie nie może być uznane za sprzeczne z art. 5 k.c.

Na skutek apelacji pozwanego, Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z dnia 28 stycznia 2016 r. uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił pozew.

Stwierdził, że zgodnie z art. 70 ust. 1 lit. b rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. UE. L. 2006, nr 210, s. 25), które obowiązywało w czasie zawarcia umowy przez strony, państwa członkowskie zostały zobowiązane do zarządzania programami operacyjnymi, w szczególności do podjęcia działań polegających na zapobieganiu, wykrywaniu i korygowaniu nieprawidłowości oraz odzyskiwaniu kwot nienależnie wypłaconych wraz z odsetkami z tytułu zaległych płatności. Kompetencja do wykrywania i sankcjonowania nieprawidłowości w wydatkowaniu środków pochodzących z funduszy europejskich została powierzona prawu krajowemu. Zagadnienia te są uregulowane w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 885

ze zm.; obecnie: Dz.U. z 2016 r., poz. 1870 ze zm. - dalej: „u.f.p.”) i ogólnie także w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 1649 ze zm.; obecnie: Dz.U. z 2016 r., poz. 383 ze zm. - dalej: „u.z.p.p.r.”).

Zgodnie z art. 207 ust. 1 u.f.p., w przypadku gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich są: 1) wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem, 2) wykorzystane z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184 lub 3) pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości, środki te podlegają zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 9, na wskazany w tej decyzji rachunek bankowy. Zwrot środków następuje w trybie uregulowanym w art. 207 u.f.p., co oznacza, że instytucja zarządzająca lub instytucja pośrednicząca w rozumieniu art. 5 u.z.p.p.r. wzywa beneficjenta do zwrotu środków lub do wyrażenia zgody na pomniejszenie kolejnych płatności w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania (art. 207 ust. 8 u.f.p.), a po bezskutecznym upływie terminu wydaje decyzję określającą kwotę przypadającą do zwrotu i termin, od którego nalicza się odsetki, oraz sposób zwrotu środków (art. 207 ust. 9 u.f.p.). Beneficjent ma prawo złożyć odwołanie do właściwej instytucji zarządzającej, a jeżeli decyzję w pierwszej instancji wydała instytucja zarządzająca - może wystąpić do tej instytucji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy (art. 207 ust. 12a w związku z art. 61 ust. 4 u.f.p.). W postępowaniu dotyczącym zwrotu środków, w zakresie nieuregulowanym ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego i odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 613 ze zm.; obecnie: Dz.U. z 2017 r., poz. 201 ze zm.). Jest tak dlatego, że należności z tytułu zwrotu płatności dokonywanych w ramach programów finansowych z udziałem środków europejskich stanowią należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym (art. 60 ust. 1 pkt 6 u.f.p.), do których stosuje się procedurę określoną w art. 61 - 65 u.f.p. Podlegają one egzekucji w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (jedn. tekst:

Dz.U. z 2014 r., poz. 1619 ze zm.; obecnie: Dz.U. z 2017 r., poz. 1201; zob. art. 66 u.f.p.). Wyłączenie spraw o zwrot uzyskanych lub wykorzystanych nieprawidłowo dofinansowań z drogi procesu cywilnego na rzecz postępowania administracyjnego nastąpiło w wyniku nowelizacji ustawy o finansach publicznych z dnia 30 czerwca 2005 r. (Dz.U. Nr 249, poz. 2104 ze zm.), dokonanej ustawą z dnia 8 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz.U. Nr 249, poz. 1832) i przyjęte wówczas rozwiązanie zostało powtórzone w ustawie o finansach publicznych z 2009 r.

Konkludując Sąd Apelacyjny stwierdził, że sprawy o zwrot dofinansowań podlegają rozpoznaniu w postępowaniu administracyjnym (art. 2 § 3 k.p.c.). Uznał, że oceny tej nie zmienia powołanie się przez powoda na weksel, gdyż był to weksel gwarancyjny, powiązany ze stosunkiem podstawowym, który stanowi gospodarczą podstawę jego wystawienia. Stałoby natomiast w sprzeczności z obraną przez ustawodawcę drogą dochodzenia zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem funduszy europejskich gdyby przez zastosowanie zabezpieczenia w formie weksla gwarancyjnego miało dojść do przywrócenia spraw o zwrot dofinansowania do drogi sądowej.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego powód, powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. W ramach pierwszej podstawy wskazał na naruszenie art. 207 ust. 1, 8 i 9 u.f.p. przez przyjęcie, że przewidziany w tych przepisach tryb postępowania ma zastosowanie do żądania zwrotu dofinansowania, którego podstawę stanowiły wyłącznie postanowienia umowy i art. 207 ust. 1 pkt 1 - 2 u.f.p. przez przyjęcie, że przeprowadzenie egzekucji z należącego do beneficjanta sprzętu mającego służyć do wykonania zawartej umowy o dofinansowanie stanowi wykorzystanie środków niezgodnie z przeznaczeniem oraz z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184 u.f.p. W ramach drugiej podstawy podniósł natomiast zarzut obrazy art. 199 § 1 pkt 1 w związku z art. 1 i art. 2 § 3 oraz art. 187 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że w sprawie o zapłatę kwoty z weksla stanowiącego zabezpieczenie zwrotu kwoty dofinansowania, dochodzonej w związku z rozwiązaniem umowy

o dofinansowanie z innych przyczyn niż wskazane w art. 207 ust. 1 pkt 1 - 3 u.f.p., nie przysługuje droga sądowa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pozwie, który zapoczątkował postępowanie w sprawie, powód wniósł o wydanie w postępowaniu nakazowym nakazu zapłaty na podstawie załączonego weksla i zobowiązanie tym nakazem pozwanego do zapłaty kwoty 898 321 zł z odsetkami i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że weksel zabezpieczał wykonanie umowy o dofinansowanie zawartej przez strony dnia 12 marca 2012 r. oraz że dochodzi zwrotu środków przekazanych pozwanemu na podstawie tej umowy.

Odrzucając pozew, Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że od dnia 29 grudnia 2006 r., tj. od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych, sprawy o zwrot uzyskanych lub wykorzystanych nieprawidłowo dofinansowań podlegają rozpoznaniu w postępowaniu administracyjnym, w związku z czym w sprawie zachodzi niedopuszczalność drogi sądowej. Uznał, że oceny tej nie zmienia powołanie się przez powoda na weksel, ponieważ był to weksel gwarancyjny, powiązany ze stosunkiem podstawowym, stanowiącym podstawę jego wystawienia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, byłoby sprzeczne z obraną przez ustawodawcę drogą dochodzenia zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem funduszy europejskich, gdyby przez zastosowanie zabezpieczenia w postaci weksla miało dojść do przywrócenia spraw o zwrot dofinansowania do drogi sądowej.

Przytoczona argumentacja powoduje konieczność przypomnienia relacji zachodzącej między zobowiązaniem wekslowym wystawcy weksla własnego a stosunkiem podstawowym, który legł u podstaw wystawienia weksla.

Zarówno w orzecnictwie, jak i w doktrynie przyjmuje się, że weksel *in blanco* może być środkiem zabezpieczenia wierzytelności wynikających z różnorodnych stosunków prawnych. Wystawiony jako własny i wręczony w związku z zawarciem umowy, prowadzi do powstania zobowiązania wekslowego wystawcy. Zobowiązanie to ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, a więc

niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego zaciągnięcie. Jeżeli posiadaczem weksla jest remitent, przysługują mu w związku z tym dwa roszczenia: ze stosunku podstawowego oraz z weksla, z tym że wierzyciel może tylko raz uzyskać zaspokojenie. Wręczając i przyjmując weksel strony obejmują bowiem swoją wolą jego funkcję zabezpieczającą, z której wynika, że inkorporowana w nim wierzytelność ma ułatwić zaspokojenie wierzyciela w ramach stosunku podstawowego. Wygaśnięcie stosunku podstawowego uniemożliwia dochodzenie wierzytelności wekslowej, a wygaśnięcie zobowiązania wekslowego w sposób prowadzący do zaspokojenia wierzyciela powoduje wygaśnięcie zabezpieczonej wierzytelności. Jedynie wygaśnięcie zobowiązania wekslowego bez zaspokojenia wierzyciela lub nieistnienie tego zobowiązania nie ma wpływu na stosunek podstawowy.

Dochodząc wierzytelności wekslowej wierzyciel nie musi wykazywać podstawy prawnej zobowiązania, może powołać się tylko na treść weksla. W stosunkach między wystawcą a remitentem samodzielność zobowiązania wekslowego ulega jednak złagodzeniu, wystawca może bowiem - w braku skutecznych zarzutów wekslowych - przeciwstawić zarzuty dotyczące stosunku podstawowego. Może zatem kwestionować samo istnienie lub rozmiar roszczenia wekslowego ze względu na jego związek ze stosunkiem podstawowym. Spór przenosi się wówczas z płaszczyzny stosunku wekslowego na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego, nie dochodzi jednak do zmiany powództwa, ponieważ przedmiotem rozpoznania jest nadal to samo roszczenie wekslowe, a powód jedynie przydaje mu dodatkowego uzasadnienia faktycznego i prawnego. Trzeba podkreślić, że pomimo ścisłego związku zachodzącego między zobowiązaniem wekslowym wystawcy weksla własnego i zobowiązaniem, ze względu na które następuje wystawienie weksla, chodzi o dwa odrębne stosunki prawne (zob. uchwałę połączonych Izb: Izby Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1972 r., III PZP 17/70, OSNCP 1973, nr 5, poz. 72, uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, zasadę prawną, z dnia 7 stycznia 1967 r., III CZP 19/66, OSNCP 1968, nr 5, poz. 79, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 124, z dnia 31 maja 2001 r., V CKN 264/00, nie publ.

oraz z dnia 9 grudnia 2004 r., II CK 170/04, nie publ., z dnia 14 listopada 2006 r., II CSK 205/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 139, z dnia 16 grudnia 2010 r., I CSK 112/10, OSNC 2011, nr 9, poz. 102, z dnia 11 marca 2011 r., II CSK 311/10, OSNC-ZD 2011, nr C, poz. 66 i z dnia 16 grudnia 2015 r., IV CSK 131/15, nie publ.).

Pozwany wręczył powodowi weksel *in blanco* w celu zabezpieczenia wykonania umowy o dofinansowanie projektu ze środków publicznych z udziałem funduszy unijnych. Umowy regulujące szczegółowe warunki dofinansowania projektu, stanowiące - w myśl art. 206 u.f.p. - bezpośrednią podstawę przekazania dofinansowania z funduszy unijnych, zostały w orzecznictwie oraz w doktrynie uznane za umowy cywilnoprawne (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2011 r., II CSK 520/10, OSNC-ZD 2012, nr B, poz. 34, z dnia 11 maja 2012 r., II CSK 545/11, nie publ., z dnia 28 listopada 2013 r., IV CSK 161/13, nie publ. i z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 549/14, nie publ. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2013 r., III CZP 9/13, nie publ. i z dnia 5 lipca 2013 r., IV CSK 12/13, nie publ.). Sprawy o wykonanie przez beneficjentów obowiązków wynikających z tych umów są więc sprawami cywilnymi w rozumieniu art. 1 k.p.c., do których rozpoznawania są powołane sądy powszechne (art. 2 § 1 k.p.c.). Ustawodawca jednak w art. 211 ustawy o finansach publicznych z dnia 30 czerwca 2005 r., w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 65 ustawy nowelizującej z dnia 8 grudnia 2006 r., przekazał orzekanie o zwrocie przez beneficjanta środków wykorzystanych niezgodnie z przeznaczeniem lub z naruszeniem właściwych procedur albo środków pobranych nienależnie lub w nadmiernej wysokości na drogę administracyjną. Regulację taką przewidywał także w art. 207 u.f.p. (zob. art. 113 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, Dz.U. Nr 157, poz. 1241). Trafnie zatem Sąd Apelacyjny uznał, że regulacja zawarta w art. 207 ust. 9 - 12a u.f.p. wyłączałaby drogę sądową w sprawie, której przedmiotem byłoby roszczenie o zwrot dofinansowania wywodzone z umowy zawartej przez strony w dniu 12 marca 2012 r. (art. 2 § 3 k.p.c.).

Nie można natomiast podzielić stanowiska Sądu Apelacyjnego o niedopuszczalności drogi sądowej ze względu na gwarancyjny charakter weksla i jego powiązanie ze stosunkiem podstawowym. Uszło bowiem uwagi Sądu

Apelacyjnego, że niezależnie od wspomnianego powiązania roszczenie o zapłatę weksla oraz roszczenie o przewidziany w umowie zwrot dofinansowania - to dwa odrębne roszczenia. Oznacza to, że sprawa o każde z wymienionych roszczeń jest odrębną sprawą, opartą na innej podstawie faktycznej i prawnej. Przepisy art. 207 ust. 9 - 12a u.f.p. odnoszą się do spraw o zwrot dofinansowania, którego obowiązek wynika z umowy o dofinansowanie projektu. Ustawodawca nie odniósł ich natomiast do spraw o zapłatę weksla zabezpieczającego zwrot dofinansowania.

Nie można również podzielić poglądu Sądu Apelacyjnego, że stałoby w sprzeczności z obraną przez ustawodawcę drogą dochodzenia zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem funduszy europejskich, gdyby przez zastosowanie zabezpieczenia w formie weksla gwarancyjnego miało dojść do przywrócenia spraw o zwrot dofinansowania do drogi sądowej.

Problem dopuszczalności zabezpieczenia wekslem roszczenia o zwrot wspomnianych środków był przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 6 kwietnia 2017 r., III CZP 117/16, w której Sąd Najwyższy przyjął, że przewidziany w art. 207 ust. 9 - 12a u.f.p. administracyjny tryb zwrotu środków przeznaczonych do realizacji programów finansowanych z funduszy europejskich nie wyłącza możliwości zabezpieczenia wekslem roszczenia o zwrot tych środków i drogi sądowej do dochodzenia zapłaty weksla wystawionego w celu zabezpieczenia tego roszczenia (nie publ.). Przyjęcie, że zastosowanie art. 207 ust. 9 - 12a u.f.p. rozciąga się na sprawy o zapłatę weksla, wystawionego w celu zabezpieczenia roszczenia o zwrot dofinansowania przewidzianego w umowie o dofinansowanie oznaczałoby - jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały - zanegowanie stosowania weksla do zabezpieczenia tego roszczenia. Posłużenie się wekslem do zabezpieczenia tego roszczenia utraciłoby bowiem całkowicie sens, gdyż weksel może spełniać należycie swe funkcje tylko wtedy, gdy istnieje możliwość dochodzenia zapłaty na jego podstawie w trybie uproszczonym oraz gdy łączy się z dochodzeniem jego zapłaty ułatwienia w zakresie zabezpieczenia i egzekucji objętej nim należności - środki dostępne wyłącznie w postępowaniu sądowym. Poza tym eliminacja weksla jako środka zabezpieczenia

pozostawałaby w jawnej sprzeczności z przepisami wykonawczymi do ustawy o finansach publicznych, przewidującymi w określonych sytuacjach obowiązek ustanowienia zabezpieczenia należytego wykonania zobowiązań wynikających z umowy o dofinansowanie w postaci weksla *in blanco* (§ 6 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego z dnia 18 grudnia 2009 r. w sprawie warunków i trybu udzielania i rozliczania zaliczek oraz zakresu i terminów składania wniosków o płatność w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich, jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1161, i § 6 rozporządzenia Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie warunków i trybu udzielania i rozliczania zaliczek oraz zakresu i terminów składania wniosków o płatność w ramach programu finansowanego z udziałem środków Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, Dz.U. z 2017 r., poz. 189).

Skład orzekający podziela stanowisko zajęte w powołanej uchwale oraz argumentację przytoczoną dla jego uzasadnienia. W tej sytuacji, skoro powód domagał się w pozwie wydania przeciwko pozwanemu nakazu zapłaty na podstawie weksla, zarzut naruszenia art. 199 § 1 pkt 1 w związku z art. 1 i art. 2 § 3 k.p.c. trzeba uznać za uzasadniony.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 oraz art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

kc

jw